

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 22CoCsp/26/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120372989  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120372989.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: JUDr. Peter Čurilla, advokát, so sídlom Hlavná 11, 080 01 Prešov, IČO: 42 077 915, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. V. XX, XXX XX L., zastúpenému JUDr. Mgr. Radimom Komkom, LL.M, advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 41 343 859, o zaplatenie 6.636,96 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/124/2020-62 zo dňa 07.03.2022, takto

### rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 6 636,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6 636,96 eur, od 10.6.2020 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ako nespornú skutočnosť posúdil to, že medzi stranami boli uzatvorené zmluvy o poskytovaní právnych služieb, pričom si strany dohodli cenu za jeden úkon vo výške 335,59 eura a žalobca ako obhajca žalovaného a jeho syna predmetné úkony vykonal. Sporné bolo, či sú zmluvy platné, keďže žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah a v čase ich uzatvárania bol v tiesni, nakoľko bol vo väzbe. Podstatné skutkové tvrdenia strán a ich argumenty súd prvej inštancie posúdil tak, že medzi stranami došlo k platnému uzatvoreniu zmlúv, keďže logikou argumentácie žalovaného by každá zmluva o poskytovaní právnych služieb klientovi, ktorý sa nachádza vo väzbe, mohla byť neplatná z dôvodu tiesne. Pri posudzovaní obsahu predložených zmlúv nezistil neprijateľné podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Nakoľko bol žalovaný vo väzbe a jeho syn mladistvý, išlo o prípady povinnej obhajoby a ak by si žalovaný obhajcu nezvolil, bol by mu obhajca ustanovený. Súd prvej inštancie podotkol, že v meste l. pôsobí 102 advokátov, ktorí sa venujú trestnému právu, žalovaný si ako obhajcu vybral práve žalobcu, ktorý si vzhľadom na svoje skúsenosti a odborné znalosti stanovil sumu 335,59 eura za jeden úkon právnej služby a žalovaný túto sumu akceptoval. Navyše, v priebehu zastupovania žalovaného a jeho syna vykonal žalobca úkony, ktoré v čase ich vykonávania žalovaný nenamietal a podaním zo dňa 6.7.2020 požiadal o doklad splatnosti sumy za poskytovanie právnych služieb. Neplatnosť zmluvy o poskytovaní právnych služieb a neúčelnosť úkonov týkajúcich sa porád so žalobcom žalovaný namietal až po doručení platobného rozkazu, teda účelovo.

Pri posudzovaní účelnosti úkonov v zmysle predložených vyúčtovaní mal súd prvej inštancie za to, že porady s klientom žalobca vykonával v časovom rozmedzí menej ako jedna hodina za úkon, pričom za tieto úkony si uplatnil cenu 111,86 eura za úkon. Časové horizonty jednotlivých porad s klientom navyše boli priamo úmerné ostatným vykonaným úkonom právnych služieb, ako žiadosť o prepustenie z väzby, výsluch obvinených, výsluch svedkov, výsluch znalkyne, výsluch poškodenej, sťažnosť voči uzneseniu, odpor voči trestnému rozkazu, keďže žalovaný bol vo väzbe. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou neplatnosti zmluvy o poskytnutí právnych služieb vykonaných pre syna žalovaného a konštatoval, že ide o platne uzatvorenú zmluvu, keďže z jej obsahu je zrejmé, že zmluvu uzatvoril žalobca so žalovaným, ktorý mal záujem, aby žalobca vykonal úkony právnej služby pre jeho syna N. N., ktorý bol v tom čase maloletý. Na zmluve je podpis žalovaného ako klienta, súd preto vyhodnotil túto zmluvu ako platnú, s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej má prednosť taký výklad zmluvy, ktorý smeruje k jej platnosti. S prihliadnutím na argumentáciu žalovaného súd prvej inštancie dospel k záveru, že skutočným dôvodom nezaplatenia ceny za poskytnuté právne služby je ich cena, ktorú považuje žalovaný za príliš vysokú. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, žalobca dostatočne preukázal svoj nárok voči žalovanému, a preto podanej žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 6.636,96 eura s prísli.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v spore plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % nezisťiac dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V prvom rade poukázal na to, že medzi účastníkmi bol uzavretý spotrebiteľský vzťah podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a žalobca ako dodávateľ so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával a žalovaný mohol iba predformulované znenie zmluvy buď prijať alebo odmietnuť. Nešlo teda o individuálne dojednania ustanovení, pričom navyše žalovaný bol v čase podpisovania predmetných zmlúv o poskytnutí právnej pomoci vo väzbe. Poukázal na predformulované podmienky v zmluve bod. 3.1 až 8., ktoré nespĺňajú transparentnosť, pretože nie je formulovaná jasne a zrozumiteľne, kde napríklad je odmena za právnu pomoc hodinová, paušálna, podielová, tarifná, kde za jeden úkon právnej pomoci je suma 335,59 eura, v bode 5,6 je dohoda na odmenu vo výške po 3.000 eur ako aj odmena v bode 8 vo výške 6.000 eur. Zmluva je preto neurčitá, nezrozumiteľná a preto žalovaný nemohol posúdiť ekonomické dôsledky vyplývajúce z tejto zmluvy. Neurčitosť predmetného článku pripúšťa jeho rôznych výklad, a preto túto neurčitosť treba pripísať na ťarchu žalobcu, ktorý pripravil predmetnú zmluvu a ktorý má právnické vzdelanie a teda mal naformulovať sporný článok III. bod 3. tak, aby bol pochopiteľný aj pre osoby, ktoré nemajú právnické vzdelanie a ktorým bežne nie je známy obsah vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Podľa názoru žalovaného je potrebné žalobu zamietnuť z dôvodu, že dohoda o odmene advokáta podľa článku III. bod 3. zmluvy je neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu jej neurčitosti. Zároveň sa súd prvej inštancie v žiadnom prípade nevyporiadal s obmedzujúcimi právami žalovaného, ktoré ho v zmluve nepriamo nútia zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom, keďže bol zaviazaný, že v prípade iného vybavenia veci ako aj odstúpenia od zmluvy, má žalobca právo na uvedenú finančnú čiastku. Nie žalovaný, ale žalobca odstúpil od zmluvy, preto má za to, že nemal byť zaviazaný k úhrade sumy rozhodnutím súdom prvej inštancie. Poukázal aj na individuálne dohodnutú sumu za jeden úkon právnej služby, ktorý je v hrubom rozpore s advokátskou tarifou a dobrými mravmi, pretože je rozpor medzi zmluvou o poskytovaní právnej pomoci a § 2 ods. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čo odporuje zákonu a v tejto časti spôsobuje neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie nevyporiadal ani s článkom VI. spoločné ustanovenia bod. 4, kde sa v zmluve poukazuje na tarifnú odmenu podľa § 9 - 14f, pričom §14f bol neplatný od 15.06.2019, a zmluvy boli uzatvorené po tomto dátume. Žalovaný z uvedených zmlúv skutočne nemohol posúdiť ekonomické dôsledky, keďže zmluva odkazuje na jednej strane na tarifu, kde úkon je jedna dvanástina výpočtového základu, t.j. cca 90 eur a na strane druhej mu žalobca účtuje za jeden úkon sumu 335,59 eura s DPH plus paušálne výdavky. V predmetných zmluvách ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa - žalovaného a preto takúto zmluvu zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Zdôraznil, že je na ťarchu advokáta, aby ešte pred začatím poskytovania právnej služby oznámil potenciálnemu klientovi hodnotu svojich služieb, pričom žalobca si túto povinnosť nesplnil. Advokát je povinný informovať klienta o výške odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby, pričom súčasťou tejto jeho povinnosti aj presné vymedzenie konkrétneho úkonu. V prípade, že si advokát svoju povinnosť informovať vo vzťahu ku klientovi nesplní, nevzniká mu právo na odmenu za ten - ktorý právny

úkon, ktorého sa nesplnenie informačnej povinnosti týka. V čase začatia poskytovania právnej služby tak žalobca ako ani žalovaný nemali predstavu o dĺžke a výsledku súdnych konaní. Úprava § 18 ods. 4 Zákona o advokácii zapadá do celkového kontextu právnej úpravy, ochrany spotrebiteľa. Žalovaný popiera, že by žalobcom ako advokátom bol informovaný o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím tohto úkonu a žalobca takýto postup súdu nepreukázal. Mal za to, že žalobe nie je možné vyhovieť a túto je potrebné ako neopodstatnenú zamietnuť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil a žalobu zamietol, alt. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a vo výroku II. zmeniť a priznať žalovanému voči žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

5. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca. Mal za to, že jednotlivé zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavreté medzi ním na jednej strane ako obhajcom a žalovaným na strane druhej ako klientom sú platné a v súlade ako s Vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, tak ako aj so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Odmieta tvrdenia žalovaného o tom, že nebol upovedomený o výške odmeny dohodnutej inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci. Žalovanému predmetné zmluvy o poskytovaní právnych služieb boli predstreté, a to pri prvej porade s klientom, kedy sa mal možnosť vyjadriť k ich obsahu, pričom z jeho strany neboli deklarované akékoľvek výhrady. Žalobca si je plne vedomý spotrebiteľského vzťahu medzi advokátom a klientom, avšak tvrdenia žalovaného je nútený vnímať len ako snahu vyhnúť sa úhrade konečných trov obhajoby. Žalobca ako obhajca obhajoval ako žalovaného, tak aj jeho syna vo viacerých trestných konaniach, pričom zo strany žalovaného logicky kedykoľvek mohlo dôjsť k odstúpeniu od predmetných zmlúv o poskytovaní právnych služieb, avšak táto situácia nenastala a dôvodom na ukončenie právneho vzťahu medzi advokátom a klientom bolo zo strany advokáta to, že nedošlo k úhrade primeraného preddavku zo strany klienta. Žalovaným počas celého priebehu obhajoby neboli predmetné zmluvy o poskytovaní právnych služieb nijakým spôsobom spochybňované, ani nedošlo k jeho nesúhlasu s obsahom týchto zmlúv. Samotný žalovaný sa dokonca domáhal u žalobcu možnosti splatenia predmetných trov obhajoby formou splátok, čomu žalobca samozrejme vyhovel, avšak dospelo to do štádia, kedy žalovaný pravdepodobne v rámci svojej finančnej situácie odmietol uhradiť predmetné trov. Zo strany žalobcu ako advokáta došlo k využitiu ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z., konkrétne § 2 ods. 2 písm. d), a teda k dohode s klientom na spôsobe a výške zmluvnej odmeny formou tarifnej odmeny dohodnutej inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny. Na základe vyššie uvedených skutočností preto žiadal odvolací súd, aby rozhodol v súlade s § 387 CSP a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „Zákon o advokácii“ alebo „ZoA“), advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

8. Podľa § 24 odsek 3 Zákona o advokácii, odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

9. Podľa 1 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až 14).

10. Podľa § 2 odsek 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s

klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

11. Podľa § 2 odsek 2 písmeno d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov, za poskytovanie právnych služieb, zmluvná odmena sa určuje tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo je dôvodné žalobe vyhovieť a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov.

14. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav použil správne právne predpisy, ktoré aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Súdom prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

15. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe, ktorou sa žalobca ako advokát domáhal voči žalovanému ako svojmu bývalému klientovi zaplata sumy 6.636,96 eura s príslušenstvom titulom neuhradenia odmeny za poskytnutie právnych služieb v rámci trestných konaní vedených voči žalovanému a jeho synovi.

16. Ako konštatoval súd prvej inštancie, nebolo v konaní sporné uzavretie kontraktov medzi žalobcom a žalovaným, a to Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 28.8.2019, predmetom ktorej bola obhajoba žalovaného v trestnom konaní pre prečin nebezpečného vyhrážania v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného prenasledovania, Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 31.1.2020, predmetom ktorej bola obhajoba žalovaného v trestnom konaní pre prečin nebezpečného vyhrážania a Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 31.01.2020, predmetom ktorej bola obhajoba syna žalovaného v trestnom konaní pre prečin nebezpečného vyhrážania.

17. V rámci každej z týchto zmlúv si zmluvné strany v bode 3 čl. III dohodli tarifnú odmenu inak ako základnou sadzbou, a to za jeden úkon právnej pomoci vo výške 335,59 eura s DPH a v bode 4 čl. III paušálnu náhradu hotových výdavkov vo výške 11,76 eura s DPH za každý úkon.

18. Žalobca si vyúčtoval voči žalovanému trovy obhajoby žalovaného a náhradu hotových výdavkov vo veciach vedených pod sp. zn. 6T/2/2020 a 6Tp/11/2020 vo výške 4.895,31 eura a trovy obhajoby syna žalovaného a náhradu hotových výdavkov vo veci vedenej pod sp. zn. 6Tp/12/2020 vo výške 1.741,65 eura.

19. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že jednotlivé Zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavreté medzi žalobcom na jednej strane ako advokátom a žalovaným na strane

druhej ako klientom sú platné, a sú v súlade so Zákonom o advokácii, ako aj s Vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

20. Žalovaný v odvolaní namietal netransparentnosť zmluvných dojednaní čl. III o odmene za právnu pomoc v jednotných Zmluvách o poskytnutí právnych služieb, čo spôsobuje ich neplatnosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dôvod na zamietnutie žaloby. Zároveň namietal nesplnenie informačnej povinnosti zo strany žalobcu ako advokáta podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii.

21. V zmysle platnej právnej úpravy sa odmena advokáta určuje primárne na základe dohody klienta s advokátom, ktorú dohodu vyhláška v § 1 ods. 2 označuje za „zmluvnú odmenu“. V už spomínanom ustanovení § 2 ods. 2 vyhláška taxatívne uvádza možné spôsoby dohôd medzi klientom a advokátom, a to na odmene hodinovej, podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci, paušálnej odmene, ktorá je určená paušálnou sumou, podielovej odmene, ktorá je určená podielom na hodnote veci a tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

Tak ako aj taxatívne vymedzenie možných spôsobov dohôd o odmene advokáta s klientom aj podrobnejšie vymedzenie charakteristiky a obsahových náležitostí jednotlivých druhov dohôd, ako aj povinností zmluvných strán ide nad rámec povinností upravených ZoA. Z tohto dôvodu za ústavné súladný výkon aplikácie ustanovení vyhlášky vo vzťahu k zmluvnej odmene advokáta je nutné prijať ten, že pokiaľ zmluvná odmena advokáta s klientom sa odchyľuje od úpravy uvedenej v § 2 až 8 vyhlášky, je takáto dohoda neplatná pre rozpor so zákonom, ale možno ju, ak by obsahovala také ustanovenia, považovať za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ) alebo by dojednania nepoživali právnu ochranu pre rozpor s poctivým obchodným stykom.

Do takýchto zákonných kritérií v zdanlivo neobmedzenej zmluvnej voľnosti strán bude určite patriť odmena dojednaná v súlade so zásadami poctivosti a primeranosti. Dôležitým atribútom je tiež transparentnosť odmeny a povinnosť advokáta informovať klienta o svojej odmene včas, a to aj v prípade, ak medzi nimi nedôjde k dohode o zmluvnej odmene, keďže zanedbanie tejto povinnosti by mohlo mať pre advokáta následky uvedené v § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, t. j. že advokát stratí právo na zaplatenie odmeny za úkon právnej služby, ak o výške odmeny zaň neinformoval pred začatím tohto úkonu.

Vychádzajúc zo zmyslu a účelu, ktorý právna úprava § 18 ods. 4 Zákona o advokácii sledovala, ktorým je „ochrana“ klienta v pozícii spotrebiteľa právnej služby v tom smere, aby klient pri akceptácii právnej služby, ktorá mu bude poskytnutá, mal dostatočne zrozumiteľnú a presnú informáciu o tom, aká je odmena advokáta za „úkon právnej služby“, a to ešte pred začatím tohto úkonu.

Vzhľadom na rozsiahle povinnosti advokáta voči klientovi, pokiaľ dôjde k začatiu spolupráce a vznikne vzťah klient a advokát, je nutné do Zákona o advokácii začlenený § 18 ods. 4 vykladať spôsobom berúcim ohľad na špecifika výkonu slobodného povolania advokáta a považovať povinnosť advokáta za splnenú, pokiaľ advokát pri prvej konzultácii s klientom jasne uvedie výšku svojej odmeny podľa dojednaného druhu, teda výšku hodinovej odmeny za začatú hodinu, výšku tarifnej odmeny za jeden úkon alebo spôsob jeho výpočtu, napríklad odkazom na vyhlášku a pod.

Odlišnosť výkonu profesie advokáta od iných poskytovateľov služieb totiž vždy neumožňuje presné určenie výšky odmeny advokáta za celú poskytnutú službu (čiastkový úkon právnej služby nie je možné vždy stotožňovať s poskytnutím celej služby) vopred, pred jej začatím, klient však musí byť o spôsobe určenia odmeny a jej výslednej výške vopred informovaný, táto okolnosť nemôže byť pre klienta objektívne momentom prekvapenia pri ukončení vzťahu klient a advokát. (HELLENBART, Viktória. § 24 [Základné ustanovenie o odmene advokáta]. In: OLEJ, Jozef, KALATA, Peter, KEREČMAN, Peter a kol. Zákon o advokácii. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2013, ISBN 978-80-89603-11-4.)

22. Klient musí byť v plnom rozsahu informovaný o odmene, ktorú si advokát účtuje pred začatím poskytovania právnych služieb. Odmena musí byť primeraná a musí zodpovedať povahe veci, musí byť v súlade so zákonom a zásadami výkonu povolania, ktoré sa na advokáta vzťahujú. Povinnosť informovať klienta o odmene advokáta pred začatím poskytovania právnej služby podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. advokát splní, ak pred prvým úkonom poskytovania právnej služby, pred uzatvorením

zmluvy o poskytovaní právnych služieb informuje klienta o výške, spôsobe výpočtu a forme dojednanej odmeny (tarifná, hodinová, paušálna).  
([https://www.sak.sk/web/sk/cms/document/D\\_rozhodnutia/section/id4/\\_event/close](https://www.sak.sk/web/sk/cms/document/D_rozhodnutia/section/id4/_event/close)).

23. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 4 Zákona o advokácii bolo povinnosťou žalobcu ako advokáta v priebehu poskytovania právnej služby informovať žalovaného ako svojho klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, a to pod následkom straty nároku na odmenu. V tomto smere dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu. Vychádzajúc z jednotlivých Zmlúv o poskytnutí právnych služieb, žalobca a žalovaný sa v čl. III bodu 3. dohodli na tarifnej odmene dohodnutej inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny, a to za úkon právnej služby vo výške 335,59 eura s DPH. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca predložením Zmlúv o poskytnutí právnych služieb preukázal, že žalovaného informoval o výške odmeny za úkon právnej služby adekvátnym spôsobom. Odvolací súd zastáva názor, že informovanie klienta o výške odmeny v znení „Tarifná odmena dohodnutá inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny: za jeden úkon právnej pomoci: 279,66 Eur bez DPH, s DPH t.j. 335,59 Eur“ je jasné, určité a zrozumiteľné tak, ako to vyžaduje ust. § 18 ods. 4 Zákona o advokácii. Preto sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou o neplatnosti uvedených zmlúv podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu ich neurčitosti. Skutočnosť, že v rámci čl. III Zmlúv o poskytnutí právnych služieb sú uvedené aj ustanovenia o hodinovej, paušálnej a podielovej odmene, ešte nespôsobuje nezrozumiteľnosť odmeny za právnu pomoc, keďže pri nich, na rozdiel od tarifnej odmeny dohodnutej inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny vo výške 335,59 eura, žalobca neuviedol výšku hodinovej, paušálnej či podielovej odmeny za jeden úkon alebo spôsob jeho výpočtu.

24. Za neurčité nepovažoval odvolací súd ani ustanovenia Zmlúv o poskytovaní právnych služieb týkajúcich sa odmien popri zmluvnej odmene podľa čl. III bodu 3, a to v prípadoch neuloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody 3.000 eur/2.000 eur, nepodmienečného trestu odňatia slobody nie vyššieho ako bolo trvanie väzby vo výške 3.000 eur, prepustenia obvineného zo zdržania a neuvolenia väzby, prepustenia obvineného z väzby na slobodu vo výške 3.000 eur a v prípade iného vybavenia veci pri súčasnom neuložení trestu 6.000 eur/4.000 eur/3.000 eur. Aj v tomto prípade sú zmluvné dojednania o výške odmeny a podmienok za ktorých vznikne žalovanému povinnosť uhradiť tieto odmeny ako klientovi jasné, určité a zrozumiteľné.

25. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s obmedzujúcimi právami žalovaného, ktoré ho v zmluve nepriamo nútia zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom, keďže bol čl. VI Spoločných ustanovení zaviazaný, že v prípade odstúpenia od zmluvy má žalobca právo na odstúpené vo výške zvyšku procesnými úkonmi nevyčerpanej klientom advokátovi poskytnutej zálohy, odvolací súd poukazuje na to, že zo strany žalovaného kedykoľvek mohlo dôjsť k odstúpeniu od predmetných zmlúv o poskytovaní právnych služieb, avšak táto situácia nenastala a dôvodom na ukončenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo zo strany advokáta to, že nedošlo k úhrade primeraného preddavku zo strany klienta.

26. Z uvedených dôvodov nekonštatoval odvolací súd, že by ustanovenia čl. III bodu 3 o individuálne dohodnutej sume za jeden úkon právnej služby boli v hrubom rozpore s advokátskou tarifou a dobrými mravmi pre rozpor medzi zmluvou o poskytovaní právnej pomoci a § 2 ods. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Na uvedenom právnom posúdení veci nič nemení ani bod 4. čl. VI. spoločných ustanovení, kde sa v zmluve poukazuje na tarifnú odmenu podľa § 9 - 14f. Podstatná je samotná dohoda o tarifnej dohode dohodnutej inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny v čl. III. výslovne uvedenom ako Odmena za právnu pomoc.

27. Napriek uvedenému konštatovaniu sa javí odvolaciemu súdu, že v zmysle čl. VI bod 6 Spoločných ustanovení Zmlúv o poskytnutí právnych služieb žalovaný ako spotrebiteľ reálne nemal možnosť zmluvu predčasne ukončiť bez toho, aby s tým neboli spojené konzekvencie v podobe zaplatenia odmeny podľa čl. III bodu 5 až 7 v prospech žalobcu.

28. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že advokát je povinný informovať klienta o výške odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby. Povinnosť podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii je splnená, ak advokát pri prvej konzultácii s klientom jasne uvedie výšku svojej odmeny podľa dojednaného druhu pred prvým úkonom poskytovania právnej služby, pred uzatvorením zmluvy o

poskytovaní právnych služieb informuje klienta o výške, spôsobe výpočtu a forme dojednanej odmeny. V konaní nebolo sporné, že žalovanému predmetné Zmluvy o poskytovaní právnych služieb boli predložené, a to pri prvej porade so žalovaným ako klientom, kedy sa mal možnosť vyjadriť k ich obsahu, pričom z jeho strany neboli deklarované akékoľvek výhrady. Námietky žalovaného boli vznesené až po doručení platobného rozkazu vo vzťahu k neplatnosti Zmlúv o poskytovaní právnych služieb, pre nemožnosť ovplyvniť ich obsah a ich uzavretie v tiesni vo väzbe.

29. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietskami.

30. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalobcovi. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalobcovi v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalovaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).